

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra 'At være eller ikke være.'

Citation: Andersen, H. C.: "At være eller ikke være", i Andersen, H. C.: *At være eller ikke være*, udg. af Erik Dal ; Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2001, s. 178. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen07val-shoot-idm139850609097664/facsimile.pdf> (tilgået 15. maj 2024)

Anvendt udgave: At være eller ikke være

deres Bortmarsch, og høre om de danske Troppers Bivouacliv sønder for *Fleisborg*. Hr. *Skjød* fra *Silkeborg* bragte Bud derom; han havde, som saamangen Dansk, besøgt Soldaterne, talt med *Niels Bryde* og spist med ham i den lystelige Sommerleir, som han kaldte det. En heel By med Gader, benævnedes efter de kjøbenhavnske, var reist af Jordbytter, der stode smykkede med grønne Grene; Danebrogs-Faner vaiede, det var deilig Sommer-tid, lyse Nætter, og Sang af veløvede Stemmer lød i Leiren. Krigen saae der heel lystelig ud, sagde Hr. *Skjød*, og hans Fortælling lyste ind i de Gamles Sind og i *Bodils* Tanke. Et Sommerbilled kom der, som hun ikke havde det før om Krigen; hun saae den danske Soldat svinge den friske Bøgegreen, »Birnam's Skov» skridde fremad, hun følte hvad snart *Skjalden* sang:

»Fra Als til Dannevirke,
Fra Sli til Ægers Dør,
Skal Danmarks Løver springe
Paa Gyldengrund som før;
Hos Angler og hos Friser,
I gjenfødt Vennelag,
Skal synges Kjæmpeviser
Om Seirens Julidag.»*)

Idstedslaget var vundet, *Frederiksstad*, som flammende Baal, belyste Danskens Seier; Kirkeklokkernes Ringen var Fredens Klang; det ringede over Landet:

»Sit Løfte har han holdt, den tappe Landsoldat!
Hurra! —«

Han alene var Folkets, Øieblikkets jublende Tanke; Æreporte reistes, den engang ringe ansete Soldat var saa stor, — han vidste det ikke selv.

Efter tre livsprøvede Aar vendte igjen *Niels Bryde* tilbage til *Kjøbenhavn*. Tre righoldige Aar havde gennemrystet, løftet og

*) *Grundtvig*

udviklet ham; en Aandens Skole havde de været for ham, og ført ham – hvor vidt?

Vi ville følge ham, som *Bodils* Tanke fulgte ham i de tre lange, tunge Aar, i hvilke Gyvelen og Lyngen blomstrede frisk og smuk, alle Skovens Fugle sang fornøiede, men kun Mennesket gik betyngtet, overvældet, og dog, liig *Antæus*, ved hvert Slag til Jorden, reiste sig med fornyet, forøget Kraft – i Gud.

I Landsbykirken holdt Præsten Takkebøn for Seiren og Fredden; i sit lille Kammer takkede *Bodil* endnu engang *vor Herre*, ham, den personlige Gud, der var hende nær og havde Øine for hende og Ører for hendes Bøn. Hun bad for Hver, der stod bedrøvet for sine tabte Kjære, hun bad for Hver, der vaandede sig paa Smertens Leie, hun tænkte paa Guds uendelige Naade og Fredens Velsignelse, hun tænkte paa *Niels Bryde*, hvordan det nu ret saac ud inde i ham; nu var vistnok Ungdoms-Overmodet, den drillende Spøg, den altfor strænge Forstandighed luttret, hævet! Hendes Længsel efter ham var stor; hun græd i sin Glæde, hun smilede i sin Sorg, – og vi ville med hendes Tanker søge ham i *Kjøbenhavn*, i et nyt Livs-Afsnit.

II.

Soldatens Hjemkomst. Tro og Viden.

Aldrig var vist Soldaten blevet hjerteligere modtaget, bedre indquarteret og betænkt, end i disse Indtogsdage i *Kjøbenhavn*. Han beskæftigede Alles Tanker; der var igjen Helte i Hverdagslivet. Det var ikke Tilfældets Modetone, ikke Eftersnakken og tillavet Henrykkelse, de Strømninger, *Kjøbenhavnerne* ved andre Leiligheder havde ladet sig bortrive af; det var her sand, naturlig, sund Begeistring. Dansken havde hævdet sit Navn, sin Betydning for Verdens Øine; man levede deri, hver glemte i Øieblikket sit eget lille Jeg.

De fleste Huusværter foranståede ihast et Gilde for deres Indquartering. Huusmoder og Døttre kom ind i Kredsen, og